

CAPÍTOL 7

FÍSICA ASTRONÒMICA II

Astrological Physics II (amb referències al judici "Exposició del sistema del món", de Pierre-Simon Laplace):

Laplace construeix un pont entre els fenòmens de la terra i els cúmuls estel·lars.

Què passa quan heu d'anar a algun lloc i no us agrada anar?
Allà on vulgueu necessiteu un propòsit. Fins i tot el tema de la mort té el seu significat. El suïcidi és per sí sol un aprenentatge.
Al meu germà he après a jugar al mil·límetre, a més de la meditació com a cura (no obstant això sóc una mica hipocondríac). L'alliberament és un bé preciós que cal implementar sempre que sigui possible i deixar de costat les pors i la vergonya; tothom té dret a la llibertat (en teoria estem en un país lliure). També vegeu que el dia d'avui no es repetirà \Rightarrow aprofitem-lo.

Pertorbacions + òrbita degudes a la interacció amb altres planetes i la seva llei de forces.

Mentre que Newton va optar per la *distància gravitacional*, Descartes va anomenar l' **èter** al nostre voltant.

Un esdeveniment o acció realitzat en un moment t_1 i l'espai e_1 pot afectar a molts quilòmetres de distància en un altre moment o lloc (**efecte Papallona**).

Solstici : dia més llarg (i nit més curta).

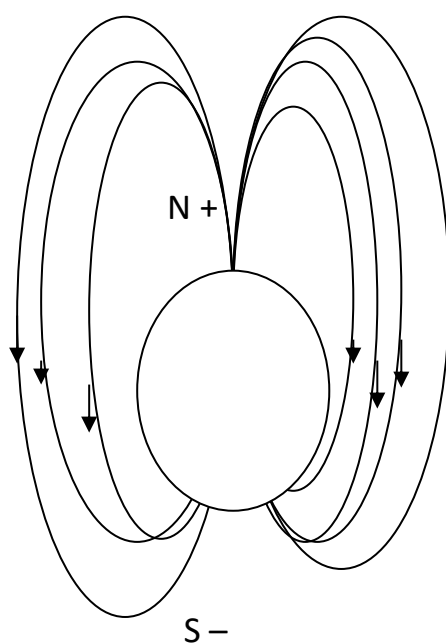
Equinoccis : la nit més llarga.

Mentre que la gravitació es troba al nivell macroscòpic, l'atracció molecular ho fa a nivells microscòpics.

En termes macroscòpics, la terra té pols oposats, i la ferrita així ho corrobora. Fig.31.

Fig. 31:

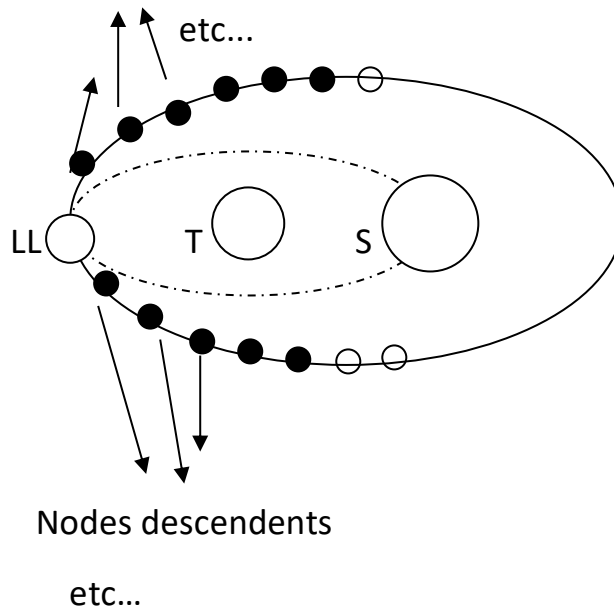
A la navegació, el primer a la distància, es veu el pal i després tot el.

Normalment, els 3 costats d'un triangle sumen 180°.

A més, ara ens referim als nodes: els nodes són nodes **ascendents** i **descendents** (fig.32). També es pot utilitzar el nombre de nodes per comptar anys de manera diferent.

Fig 32:

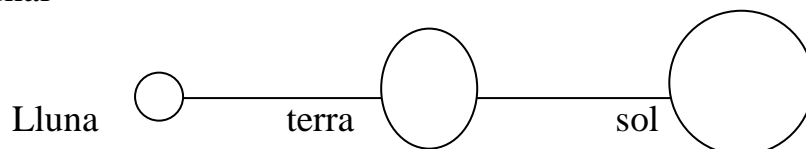
nodes ascendents

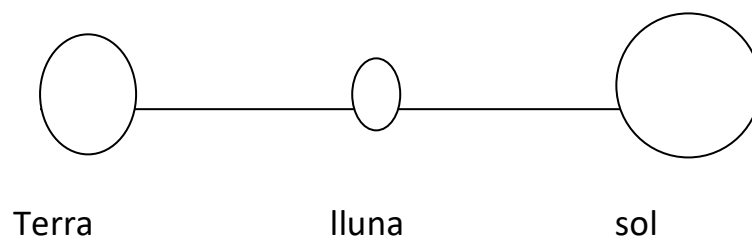
Hi ha **eclipsis llunars** i **eclipsis solars** : fig.33.

Fig. 33:

Eclipsi llunar

Eclipse solar

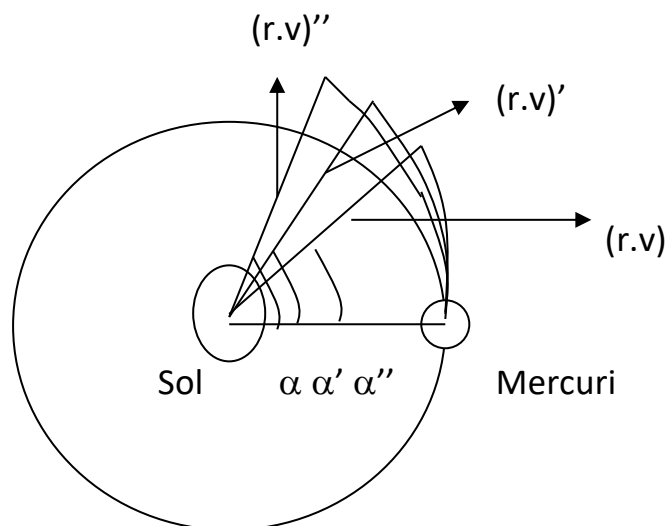
A la fig. 34 veiem que entre el Sol i el Mercuri hi ha un arc de retrogradació que no és proporcional a l'angle que descriu el planeta en la seva òrbita el·líptica:

$$(r.v) \times \alpha < (r.v)' \times \alpha'$$

$$(r.v)' \neq (r.v)$$

$$(r.v)'' \neq (r.v)$$

Fig. 34:

Perigeo i apogeo

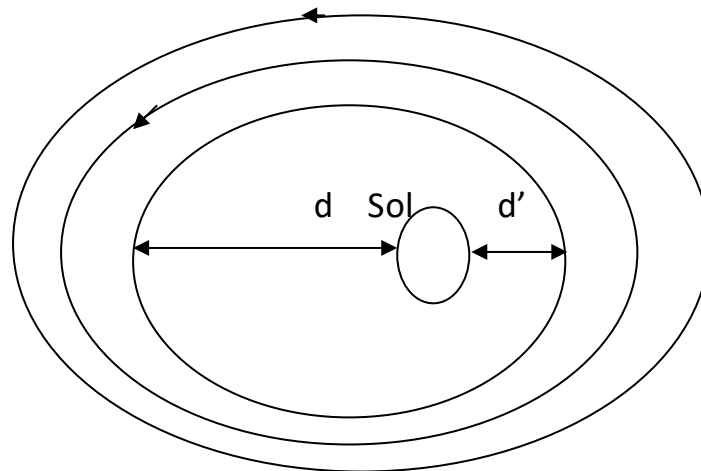
Quan el sol és més a prop de la terra.

Quan el sol està més lluny de la terra.

Les fluctuacions provoquen prelude o retard del moviment del pèndol.

Entre el Sol i Mart, si $d > d'$ la més propera al Sol és més ràpida.

Fig.35:

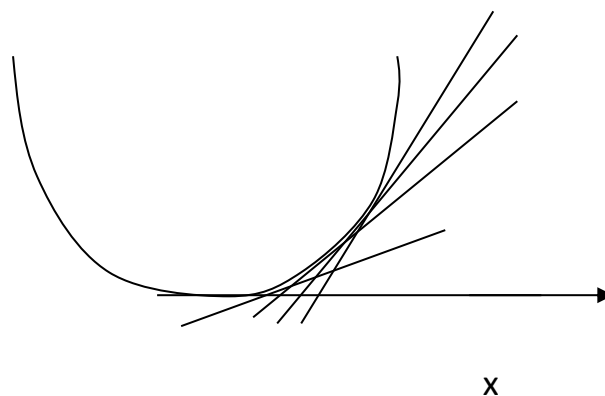

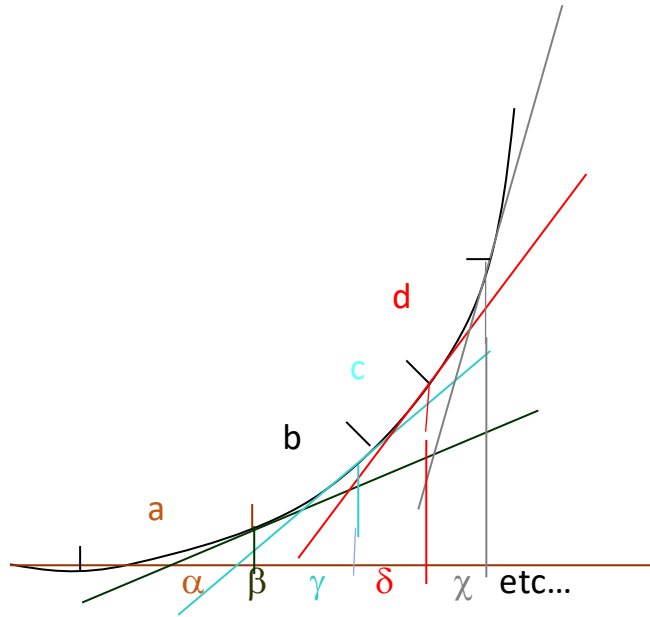
Estrelles tenen una sèrie de funcions:

- Tipus de llum
- Resplandor el sol
- "Gran poblament n"
- El seu moviment personal
- La brillantor pròpia.

Fig.36: la disminució proporcional dels angles: $\alpha > \beta > \gamma$ i ... confio en això per dir: $(\beta - \alpha)$ o $(x_b - x_a)$, que és proporcional a x_n^c on c és un cntnt i \in als n^o 's naturals. Llavors el que vull transmetre és que els angles disminueixen exponencialment però negativament (o inversament).

Fig. 36:

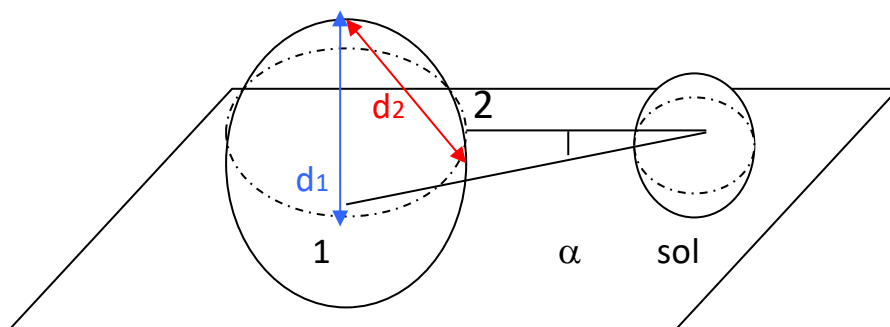
El més simple i difícil d'acabar aconseguint l' **estat mitjà** .

Tot gira al voltant del foc (o del sol).

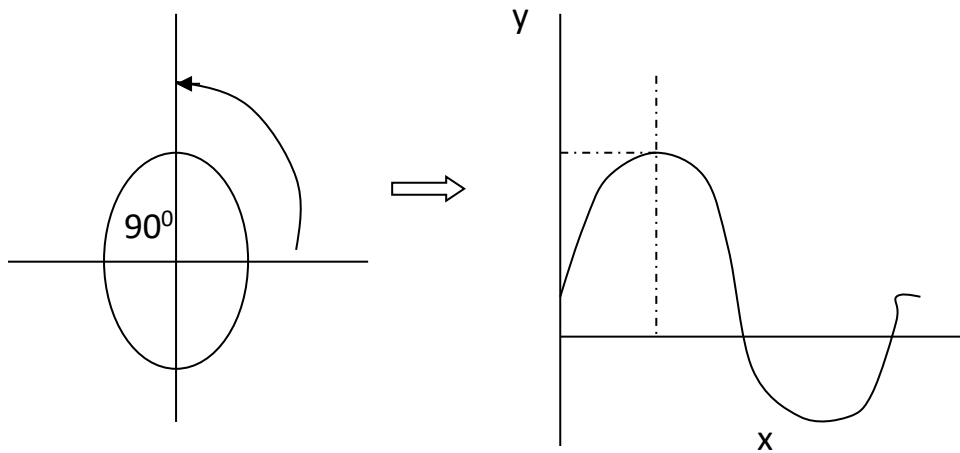
Hi ha una *anomalia "heliacal"* : els pols contenen una gravetat més greu (perquè la terra és com un meló); a Equador no hi ha tanta gravetat.

Fig.37: En aquesta imatge es pot deduir que: $|d_1 - d_2| \propto f(\alpha)$ [o proporcional a un angle α] .

Fig. 37:

Un dia: el que dura per fer una "gira" completa i tornar al mateix punt de la corba (també es pot igualar a un **node**).

Si ara toquem la qüestió de la **densitat i la T^a**, en segon lloc, és la meva deducció que la densitat ↓ en ↑ l'alçada

La densitat es defineix per la **progressió geomètrica** : $a_k = a_{k-1} \times r$ on r és una constant. La densitat perd posició a ↑ alçada, de manera que la proporció en què perd (%) és cntnt, però geomètricament decreixent.

La temperatura correspon a la **progressió aritmètica** : $a_k = a_{k-1} + d$ on d és cntnt.

Viu quan era petit: gireu-me i mireu com tots els terrenys i l'avió es mouen sols i us fan caure marejos.

La llum i, per extensió, les forces no es transmeten directament a l'instant, ni de l'estel ni del planeta a la terra. És el " **temps de retard** " .

Atenció perquè tothom desenvolupa una feina d'una manera diferent i provoca un augment de l'experiència i un punt veterà. Aquest concepte em recorda a un col·lega de carrera que, un cop finalitzada la formació, va tenir el primer treball que es va establir amb la intenció d'aprendre, tot i que tenia una mica a veure amb la disciplina que dominava.

Era la seva regla, i era com un començament d'una "història" i després construir el seu futur com a arrels o una expansió.

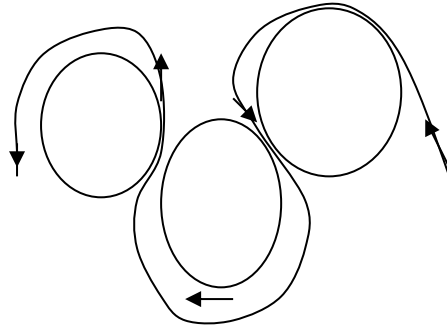
Home \neq centre de la terra. Els naturalistes i els biològics també ho neguen.

$$F = f(v).$$

La força és igual a: **$F = ma$**

(Fig.39: Dibuix representatiu de la continuïtat del moviment dels planetes a través de la força gravitacional i centrífuga. També es pot entendre com el moviment de cossos o partícules a causa de les forces anteriors.

Fig. 39:

Tot el planeta té un "ens viu" (una espècie d'ànima) que dona instint de supervivència per evitar que es fongui amb el sol, la qual cosa en un altre lloc proporciona ones d'energia que emanen de la llum Preguntes com ara d'on venim, on anem, qui som, per què som com som (primer físicament i després mirem dins); reflecteixen l'edat creixent i augmenta la profunditat de preguntes, respostes i comentaris.

La raó d'això és que sempre he estat acusat de "jove vell" (perquè preferia romandre sol que anar de festa de manera desproporcionada).

L'Eclíptica : l'òrbita que la terra segueix amb el sol; hi ha el pla de l'*eclíptica* i l'obliquïtat, que és concretament l'angle entre l'eix de rotació i dit pla

Fig.41:

En el cas d'una oscil·lació armònica:

$$E_{pmax} = E_{cmax} = \frac{1}{2} kA^2$$

$$E = E_c + E_p$$

$$E_p = \frac{1}{2} kx^2 \quad E_c = \frac{1}{2} mv^2 = \frac{1}{2} k \cdot (A^2 - x^2)$$

Fig. 40:

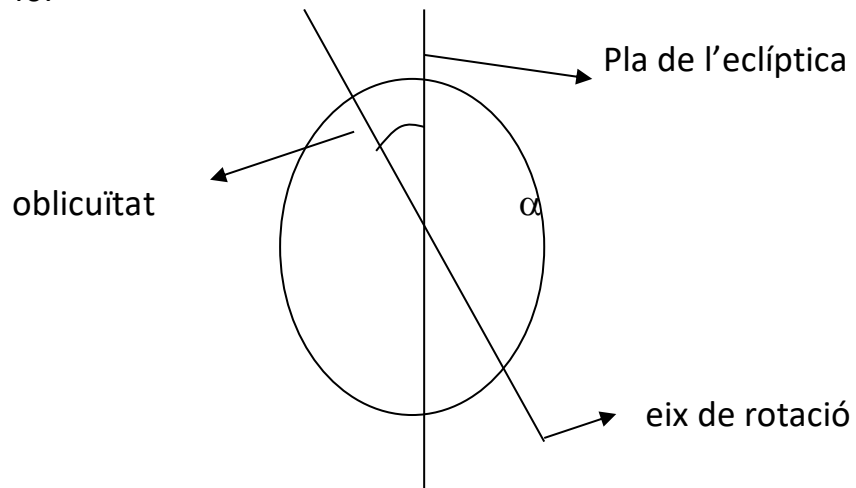

Fig. 41:

